

4. Батько, який приймає

Йосиф прийняв Марію безумовно. Він довірився словам ангела. «Завдяки шляхетності серця він підпорядкував любові те, чого навчився з Закону. І в нинішньому світі, де психологічне, словесне й фізичне насильство над жінками таке очевидне, Йосиф постає як чоловік, що виявляє повагу й делікатність; він, хоч і не знає всієї правди, стає на захист репутації, гідності та життя Марії. Серед сумнівів щодо того, як найкраще вчинити, Бог допомагає Йосифові зробити вибір, осяявши його судження».

У житті часто трапляються події, значення яких ми не розуміємо. Зазвичай наша перша реакція – це розчарування й опір. Йосиф же відкладає судження набік, щоби звільнити простір для самих подій, і, хоча вони здаються таємничими, приймає їх, бере відповідальність за них і вписує їх у свою історію. Не примирившись із власною історією, ми не зможемо прямувати вперед, бо завжди будемо заручниками очікувань і подальших розчарувань.

Духовний шлях, на який вказує Йосиф, – це дорога не пояснення, а прийняття. Лише завдяки такому прийняттю, такому примиренню ми здатні підійти до осягнення більшої історії, глибшої суті. Здається, ніби тут чути відлуння палких слів Іова, який відкидає заклик дружини повстати супроти Бога через пережиті страждання: «Приймали ми добро від Бога, а лиха то й не приймати?» (Іов 2, 10).

Йосиф не вдовольняється пасивною відмовою. Він мужній і сильний учасник подій. Прийняття виявляє в нашому житті дар відваги, отриманий від Святого Духа. Лише Господь може дати нам силу прийняти життя в його повноті – із суперечностями, несподіванками, розчаруваннями.

Поява Ісуса серед нас – це дар Отця, аби кожен міг примиритися з реальністю своєї історії, навіть якщо не зовсім її розуміє.

Як Бог сказав нашому святому: «Йосифе, сину Давидів, не бійся» (Мт 1, 20), – так і нам він ніби повторює: «Не бійтеся!» Належить відкласти набік гнів і розчарування, щоби не в пасивній покорі, а зі сповненою надії мужністю звільнити простір для того, що є, хоч ми його й не обирали. Вітаючи життя в такий спосіб, ми осягаємо прихований сенс. Життя кожного з нас може чудесно розпочатися наново, якщо знайти відвагу для втілення того, про що говорить Євангеліє. Байдуже, якщо зараз усе начебто полетіло шкереберть і деякі речі здаються невиправними: Бог може вчинити так, що квіти проростуть серед скель. Навіть якщо наше серце чимось нам дорікає, Він «більший від нашого серця і знає все» (1 Ін 3, 20).

Це нове повернення християнського реалізму, який не відкидає нічого, що існує. Реальність, загадково необмежена і складна, несе в собі сенс існування, його світла й тіней. Саме тому апостол Павло каже: «Знаємо, що тим, які

люблять Бога, котрі покликані за Його передбаченням, усе сприяє до добра» (Рим 8, 28). А св. Августин додає: «Навіть зло» («Etiam illud quod malum dicitur»). У такій загальній перспективі віра надає сенс кожній радісній чи сумній події.

Та не варто вважати, що віра – це пошук легких, утішних відповідей. Віра, якої навчав Христос, – це радше віра Йосифа, який не шукає зручних ярликів, а «з відкритими очима» приймає те, що з ним діється, беручи на себе відповідальність.

Поведінка Йосифа заохочує нас приймати інших, без винятку, такими, які вони є, особливою любов'ю оточуючи слабких, адже Бог обирає те, що слабке (пор. 1 Кор 1, 27), є «отцем для сиріт та опікуном удів» (Пс 68, 6) і наказує любити чужинців. Мені подобається думати, що Йосифова постава надихнула Ісуса на притчу про марнотратного сина й милосердного батька (пор. Лк 15, 11-32).